

Za Helenou Zeťovou

aneb Úryvek z románu Iva Fencla **Styky s Jorikou** (Periskop 2013, upravené druhé vydání 2016). Málokdo mi tak imponoval jako zpěvačka Helena Zeťová, a když jsem ji použil ve své knize-romanci jako symbol ideálu, nedokázal jsem si ani představit, že bych ji oslovil. Tu knihu jsem jí nikdy nedal a věřím, že na tom nezáleží, ale měl jsem jí tu knihu dát a tím by záleželo na všem.

Kapitola Fotbal ve třech

Vyšel jsem z kavárny. Ve dvoraně Západočeského muzea mě pozdravili tři mladíci. Provázeli přitažlivou blondýnku a propadli se do království barmanky Zuzany. Vykoukla teprve po chvíli: „Jste tu ještě? - Zopakujte jim to, prosím, Lorenci.“

„Tu přiblblou vyprávěnkou? Nejsem klaun.“

„Ale jste. Vy - na to... máte!“ vedla pomýleně svou.

„Já to vím, že mám. Jenže, a již programově, vyprávím své historky pouze vám a Jorice.“

A jak jsem cítil, byly ony příběhy i nějakým tajemným doktorem Jekylllem předepsaná mi terapie.

„Jenže tu dneska Jorika není,“ konstatovala její kolegyně (ta se slunečním ohonem vlasů) a já se vrátil do kavárny a cosi nejapného vyprávěl. Posléze povídám: „A nechodíte spolu?“ Ta instinktivní otázka patřila Zuzaně a jednomu z příchodích jinochů, ale zavrtěl hlavou a jeho kamarád zahučel: „Se mnou! Se mnou chodí. Vid’! A jestli už jdete ven, pane Lorenc, tak nám sem vůbec nikoho nepouštějte!“

Sotva vypadli z budovy (chvíli to trvalo), vrátil jsem se k Zuzaně jako na gumičce, a přišli mezitím i vládkyně propagačního oddělení a archeolog David a řešili nějakou záležitost okolo chystané unijní výstavy. „Ještě jednu kolu!“ poprosil jsem a Zuzana patrně pocítila potřebu si postěžovat: „To od něj nebylo fěr. Co?“

„Od koho?“

„No, zapřít mě! On totiž je můj kluk.“

„Vážně? A já baštil, že ne.“

„Je, ale třeba už dlouho nebude. Co myslíte, Lorenci, mám ho pustit k vodě?“

„A odkud vůbec je?“

„Z Kornatic.“

„Co? Z té díry zakopaný? Nechcípl tam pes? Tam můžou snad mít leda dobrej fotbal.“

„Bingo. A on je fotbalista. A profí.“

„Jo? Vážně? A já se zase nezdám, ale pokud je měsíc v úplňku a po prérích vyjí kojoti,“
pil jsem koly bez rumu, „trefím fotbalovou bránu i přes čtyři zelený hrací plochy a jen
tak. Bodlem. To mi i Tonda Panenka permanentně záviděl. A dotvrdí to. A když mám svůj
den, Zuzano, a sluníčko svítí, uhraju i úplně sám zápas proti celý jedenáctce, anebo mi snad
nevěříte?“

Oplachovala skleničku a bože, nebyla Jorikou, *ale existovala ted' a tady*, jak nás utěšuje
známý divadelní popěvek, a já vyšel z kavárny do haly a všude mrtvo a jen major Stejskal
zevnitř pozoroval vchod do muzea.

„Jedno uznávám, Zuzano,“ vrátil jsem se.

„A to?“

„Tady v kavárně... musí pořád někdo být, aby to nevykradli. No, a v brance jakbysmet, i když
je nutný taky jistit křídla během útoku. Ale jinak je fotbal, víte, spíš osamělá záležitost
samotáře, řekl bych, a je to vlastně jenom umění kličky. A nějaký ten bodyček. Víte, kdo byl
George Best? Jo, a ještě jednu kličku a takhle šikmo nahraju Jakubovi, ten to kopne Jorice,
no, a ona zná písničku *Říkej mi vítr...* a je rychlejší než blesk i Best. Nevěříte? Já ji znám.
Učil ji to táta. S přehledem zvládá i točené míče a fenomenálně artikuluje, když zpívá, ale na
trávníku je nejlepší a přihraje dokonce mně, takže to já vsítím tisící svůj goal. Amen.“

„Nechci být všetečná,“ otřepala se Zuzana, „ale nehraje se fotbal takhle náhodou podle
pravidel?“

„Ta si přizpůsobme,“ ohlédl jsem se po trojici muzejníků. „Jako se to dnes a denně dělá v
politice. Ne? A vůbec, vždyť já válel už i s Olinou Schoberovou.“

„S kým?“

„Vy ji neznáte? No, to mě mohlo napadnout. To byla... Začalo to U Pinkasů. Tam točila
vždycky v pátek...“

„Filmy?“

„Proč? Pivo. Do sebe. A sotva dotočila, vedly se řeči. A brzy nás vezlo taxi na Štvanici, no, a celičkou boží noc jsme se tam štváli a štváli a nepřestali.“

„A s čím?“

„Ale to je jasné. A Olina to vždycky projela. A víte proč? Protože tenis vůbec neumí, zatímco já mám výborný backhand a dobíhám k síti jako málokdo; i když je fakt, že mi to Björn i dneska ještě nandá, když náhodou zajedu do Stockholmu.“

„A ta... Olga... Schoberová? Na tenis byla levá?“

„Mně to nenatřela nikdy. Ani jednou. A jen se podivovala a jemnocitně se mě ve finále jednoho turnaje zeptala: *Nejsi gay?*

Ne. Ale pochop, je mi teprve třináct, povídám jí. On se taky psal rok 1968 a představíte si přece tehdejší bratrskou pomoc a tanky a... No, s Olgou jsme se věkově minuli.“

„I později?“

„To přišly jinačí starosti, Zuzano. Gymnázium, taneční, autoškola, střelecký kroužek. Na děvčata už mi nezbyl čas. Ale tenkrát... Tenkrát na Štvanici jsme s Olinou věru váleli. Horko těžko zapomenu na tu noc plnou koly a džezu ze starého gramofonu; na tu noc třiceti přeražených raket a vůně ryb a našeho potu. Ne, nikdy už se nevrátí pohádka mládí. Viléme! Lorenci! Olino!“

„Ale pokud umím počítat, roku šedesát osm jste ještě ani nebyl na světě,“ namítla. „Proč se děláte starším?“

„Nedělám. A Patrik - tam od nás - mě tuhle přesvědčoval, že na Schoberku dodnes žádná nemá. Saudkova ikona.“

„A vaše Jorika, má kolegyně?“

„Přišla později. I Helena Zet'ová. Zuzano! Píše se rok 2013 a vy... Viděla jste vůbec někdy Zet'ovku?“

„Živou ne.“

„To já ano. A mnohokrát. A pod vlivem zpěváka Mira Šmajdy jsem dokonce zabrousil i do soutěže Superstar a zpíval úplně bez přípravy a před porotou něco od Sinatry. No, a v porotě seděla ona. Ona sama. Helena Zet'ová. Tím pádem... Samo sebou jsem automaticky postoupil do finále, i když mě podobné soutěže jinak nechávají chladnějším než kámen; ale nejednalo se o postup. Jednalo se o to, abych mohl na schodech a po koncertě číhat, až půjde Helena domů,

a taky že jsem číhal, i když tohohle... Toghle Haberu bylo předtím nutno pacifikovat ručně. Taky se tam furt motal a hrozně žárlil. Ale zvládl jsem ho.“

„A co vůbec pijete?“ zeptala se od okna muzejnice Romana.

„Kolu.“

„Bez rumu? Hm. A jaká je Helena?“

„Bájná. Z Troje. A nejen fenomén, ona je i živel. Ikona. Jezdí pravidelně na Rhodos a neuznává doktríny; ale já ji pozval pouze do kina.“

„A na co?“

„Na *Opravdickou kuráž*.“

„A Hely to vaše odvážné pozvání přijala, Lorenci?“

„A vy byste nešla? Ona přijala. Vykulila jenom oči. *Ale máte kuráž!* řekla. A já: *Mně můžeš tykat*. A Helena: *A nejel bys do Řecka?*

Vždyť tam máš chlapa, ne? povídám. A šli jsme zrovna Borským parkem, kde se - mimochodem - seznámili Jakub s Jorikou, a Hely se mi odevzdaně svěřovala: *Víš, my se rozešli. Takže pojed' na jih.*

Ale já se bránil: *Radši chodím do kina.*

A Helena: *Dobře. Půjdeme do bijáku.* A byla už celá žhavá, co uvidí. *A pozveš mě před tím i na zmrzlinu, Lorenci?*

A já: *I potom.*“

Kapitola Svatba ve třech

„Ale vážně,“ pokračoval jsem. „S Helenou chodíme, to ví i Blesk. I na borůvky. Do Kornatic, tam vedle rybníků, i na hříby. A každou chvíli mi píše. Hele! Zase zpráva. No, a tuhle Na Příkopech jsme museli srovnat i Sagiho, tak moc opruzoval. Neumím si pomoci, ale pokud s námi chce jít kdokoli třetí, neskutečně se vytočím, a kdyby mě tenkrát Helena nedržela na řetěze jako Krakena či Kerbera, tak jsem toho Sagvana Tofi vymáchal ve Vltavě.“

„Aha,“ usedla Zuzana přesně tam, kde vždycky sedávala Jorika. „A dál?“

„Už nic. A musím s Helenou jednoduše chodit, i když svým srdcem miluji Jorindu z Úlic, a tak to je náročné.“

„A nepřeháníte?“

Zavrtěl jsem hlavou. „A pokud tomu s Jorikou nezabráníte, snad si mě ona zpěvačka i vezme.“

Tragicky zemřela bývalá hvězda kapely Black Milk Helena Zeťová.

„A co Pippa, ta Angličanka? Už nehrozí?“ ozvala se z dálav Romana.

„Sestra vévodkyně z Cambridge? Já vím, o ní jsem taky tuhle mluvil. Jenže jsem pak musel na misi do Pákistánu a zlikvidovat Ládínka, no, a další podobná operace. To už není sběr borůvek. A také proto jsem Hely nechal na Akropoli. No, a ještě jsem se z bojů ani neotřepal a skutečně volá sama Kate. Ona... Ona vážně čekala, že jí tu svatbu s Williamem rozmluvím, a volala tak vytrvale, až jsem zradil její důvěru a *skejpnul* Willymu. Napsal jsem mu: *Kate pořád volá, a to rovnou z Middletonu. Co s tím uděláme?* A on: *A nemohl bys občas zajet?* A já: *Promiň, ale jestli myslíš na svatbu, tak na tu mě nedostanete ani párem splašených vikuň. A vůbec, zrovna znovu spouštím Niagaru, ono se to zaseklo, a tak nemám čas. Ale říkají mi Nobody.* A William odpověděl: *A to nevíš, příteli, že jsme s Katkou požádali o tři roky chránění a zvláštním vlakem míříme i s naším papouškem přes celou Anglii na tajné místo?* *A co po mně vlastně chcete?* optal jsem se budoucího krále. *Abych tam přijel se svou holkou? Žádnou nemám.*

A William: *Tak přijed' sám. Katka bude ráda.*

A já: *Víte co? Tak vymyslete nějaký zajímavý program a přeložte třeba do angličtiny mé historky a můžeme, pro mě za mě, udělat turné okolo světa, aby národy viděly, že i anglosaská šlechta umí pracovat.*

A jen tak nám dvěma bys nevyprávěl? škemral William.

Nezlob se, ale to dělám jedině v Dubaji. Od vás libry nevezmu. No, a prostě jsem za nima nejel. Nebo snad, Zuzano, nemám tady v Kotlině dost kamarádů? Proč bych je zrazoval? Snad pro semknutí Unie? Ať si ta Káča s Willym najmou pana Beana, anebo, pro mě ta mě, třeba Jima Beama. Howgh!“

P. S.

Třetí vydání románu chystám, ale to pochopitelně musím zaklepat do iridia i dřeva. Při psaní jsem o Heleně Zeťové snil, ale pak jsem na to zapomněl. Proč? Nepohybují se v jejích kruzích a nenašel jsem elán, abych tam pronikl. Byla to chyba? Pochybují. Kdo sní, nikdy se nezklame, a jít za Helenou (Zeťovou) pro mě tehdy (2013) bylo stejně nepředstavitelné jako dnes nedokážu oslovit dejme tomu... Dejme tomu Ilonu Csákovou. A to je, řekl bych, osud

mnoha zpěvaček, které se vymykají. Kdekdo o nich sní, ale absolutně si je nedokáže představit na vlastní úrovni; takže my, blbouni, vzhlížíme a vzhlížíme a čas letí jako bláznivý a ony odejdou. Neodejdeme-li dřív my.

Nejen o Heleně Zet'ové píše v této knize:

[Styky s Jorikou aneb obvyklý případ doktora Jekylla a pana Hyda \(2013\) | Databáze knih](#)